

Trời vừa sập tối Lâm Khải Trạch mới trở lại, hắn bảo Nhược Vũ sửa soạn một chút rồi đưa cô đi ăn.

Nhược Vũ đã chuẩn bị sẵn, chỉ chờ có lời mời của Lâm Khải Trạch.

Cô mặc một bộ váy màu hồng phấn trễ vai ôm sát ba vòng nóng bỏng, trung thành với kiểu trang điểm nhẹ nhàng nhưng vô cùng quyến rũ.

Lâm Khải Trạch phải đứng hình mất mấy giây mới đưa tay ôm eo của cô vào xe.

Lâm Khải Trạch đưa Nhược Vũ tới nhà hàng nổi tiếng nhất thành phố Hoa Đô.

Hắn đặt bàn gần cửa kính lớn, có nến có hoa y như một buổi tỏ tình lãng mạn.

Lâm Khải Trạch đưa menu cho cô chọn món Nhược Vũ làm gì có tâm trạng để ăn, hơn 6 giờ rồi hắn còn chưa đi gặp Trần Sâm sao? Cô chọn vài món qua loa cho xong chuyện, trong lòng thấp thỏm không yên.

Lâm Khải Trạch thấy sắc mặt của cô không được tự nhiên liền lo lắng hỏi.

-Em thấy không khỏe chỗ nào sao?

-Không có, em vẫn bình thường mà.

Nói xong còn bày ra nụ cười sáng như hoa trên mặt, Lâm Khải Trạch là vì nụ cười này mà bao lần đổ gục, hắn đứng lên quỳ một chân trước mặt cô, động tác gọn lẹ móc trong túi một hộp nhẫn đưa ra phía trước.

-Nhược Vũ, ngay từ lần đầu gặp mặt anh đã thích em rồi, đến bây giờ thì không thoát ra được nữa.

Em có muốn cùng anh xây một lâu đài nhỏ đến hết cuộc đời không? Làm vợ anh nhé?

Lâm Khải Trạch quan hệ với biết bao cô gái nhưng nói yêu thì chưa từng thử với ai, từ khi Nhược Vũ xuất hiện hắn mất ăn mất ngủ vì say nụ cười của cô, mỗi lần nghĩ tới cảnh cô ở cùng phòng, nằm cùng giường với Lâm Nhất Phàm hắn như một kẻ điên loạn, vì ghen tỵ, vì muốn cô chỉ là của riêng mình.

Thật may cô cũng có tình cảm với hắn, nếu không thì hắn cũng làm mọi cách để chiếm lấy cô, hôm nay đưa cô đến đây là muốn cùng cô làm chuyện vợ chồng.

Nhược Vũ đổ mồ hôi lạnh, Lâm Khải Trạch là muốn lấy lòng cô hay nghiêm túc với cô vậy? Hắn là hiện thân của một con quỷ thì đúng hơn, bây giờ cô cũng không thể từ chối được, bước đường này cô lún quá sâu rồi.

Nhược Vũ giả vờ như mình cảm động lắm, cô xoay người đối diện hắn hỏi lại.

-Anh thật lòng với em chứ, kể cả khi anh biết em đã không còn trong trắng anh vẫn muốn ở bên em?

-Cả đời anh chỉ chung thủy với một mình em thôi, anh không quan tâm quá khứ của em ra sao, chỉ cần trong trái tim em có anh là được.

Nhược Vũ muốn chửi thề, “cả đời chỉ chung thủy với một mình em” câu này cô đã nghe lần thứ hai rồi, lần đầu là vào đêm cô ÷hết thăm ở vách đá ven biển, còn lần này đợi cô sẽ là thứ gì đây?

Nhược Vũ không từ chối chiếc nhẫn kim cương lấp lánh kia, cô đưa tay để Lâm Khải Trạch dễ dàng đeo vào.

Nhất Phàm anh đừng buồn em nhé, ngón tay của em chỉ chấp nhận chiếc nhẫn mà anh trao thôi.

Lâm Khải Trạch đeo nhẫn cho cô xong còn hôn lên tay cô một cái, nếu cô cũng giống như tắc kè, chặt đứt cái tay này rồi mọc lại cái tay khác cô sẽ lập tức chặt nó đi.

-Hai ngày nữa trở về anh sẽ đưa em đi làm thủ tục ly hôn, sau khi em chính thức ly hôn với Nhất Phàm rồi chúng ta sẽ làm giấy đăng ký kết hôn.

Lâm Khải Trạch vừa rót rượu vừa vui vẻ nói với cô dự định của anh ta, đúng là đê tiện.

Bữa ăn diễn ra chỉ một người vui, Nhược Vũ không dám uống rượu, thời gian vẫn đều đặn trôi qua mà Lâm Khải Trạch vẫn chưa có ý rời đi, nếu tình hình này kéo dài thì cô xong đời rồi.

“Tiếng nhạc.”

Là của Lâm Khải Trạch, Nhược Vũ siết chặt nắm tay hồi hộp đợi.

-Được rồi, lát gặp.

Lâm Khải Trạch tắt điện thoại quay qua nói với Nhược Vũ.

-Anh còn có cuộc hẹn khác, để anh bảo Hắc Minh đưa em về, Nhược Vũ hôm nay là đêm động phòng của chúng ta.

-Em muốn đi dạo một chút, lát nữa em sẽ tự về khách sạn, anh cứ đi với bạn đi em đợi anh về.

Giọng của cô cứ ngọt như mật khiến tâm trạng của Lâm Khải Trạch cực kỳ hưng phấn, hân hôn lên má cô một cái rồi rời đi trước, Nhược Vũ nhấp một ngụm nước lọc rồi cũng lén lút bám theo sau.

Lâm Khải Trạch vào thang máy lên tầng 5, tầng này là dành cho khách VIP, phải đặt riêng mới vào được.

Nhược Vũ không vào thang máy, cô ném giày cao gót vào thùng rác rồi đi lên thang bộ.

Tầng 5 của khách sạn này cũng không có nhiều phòng nhưng quan trọng là Lâm Khải Trạch đang ở phòng nào mới được.

Lúc này một nhân viên mang rượu đi tới, cô lén nấp vào góc khuất đợi cửa phòng kia mở liền lén nhìn vào trong, không có Lâm Khải Trạch, cứ tìm thế này thì biết đến bao giờ, nếu chẳng may bị phát hiện thì có khi hôm nay cô phải bỏ mạng ở thành phố Hoa Đô lộng lẫy này cũng nên nhưng dù sao cũng đã tới đây rồi cô không thể bỏ cuộc được.

Nhược Vũ chỉnh lại váy của mình làm bộ dạng lả lơi một chút rồi chặn đường nam nhân viên kia, cô cất cái giọng the thé hỏi.

-Anh gì ơi, cho bé hỏi phòng của Lâm tổng là phòng nào vậy?

Nam nhân viên kia nhìn cô một lượt, khách VIP ở đây có sở thích gì cậu còn không rõ sao nhưng mà cô gái xinh đẹp này chắc cũng được bo không ít tiền đây, anh cũng phải tranh thủ

kiếm chất một chút.

-Phòng 307, được bo tiền nhớ chia cho tôi đó.

-Bé nhớ rồi, nếu anh có rảnh bé cũng hân hạnh được phục vụ anh.

Nhược Vũ lấy vài tờ tiền nhét vào túi của anh ta, còn nháy mắt một cái.

Nam nhân viên kia cười cười ngại ngùng rồi rời đi, Nhược Vũ bĩu môi khinh bỉ chính mình, không ngờ cô mới diễn có một chút anh ta đã tưởng cô là gái gọi rồi, là cô diễn giỏi hay nhìn cô giống quá đây?

Nhược Vũ đi tìm phòng 307, nó ở ngay đằng trước nhưng quan trọng là làm sao để thấy được bên trong?

Trước phòng 307 là một lối đi dẫn ra ban công, mà ban công này nối với cửa sổ phòng 307.

Nhược Vũ thâm cảm thán, trời giúp cô rồi.

Nhược Vũ đi vòng ra ban công, rèm cửa được kéo kín mít, không biết là cửa sổ có khóa không nhưng nó cách cánh tay của cô xa quá.

Nhược Vũ leo lên ban công, cố hít thở thật sâu, chỉ cần sơ suất xảy chân thôi thì từ 45 kg cô sẽ chỉ còn 1 lạng tro tàn.

Nhược Vũ đẩy nhẹ cánh cửa qua một bên, tiếng kêu của nó làm trái tim của cô muốn nhảy vọt ra ngoài, Nhược Vũ bất động nhưng may mắn không ai phát hiện.

Cô vén nhẹ tấm màn ra một bên, đưa điện thoại vào căn chỉnh góc chụp.

Bên trong phòng có rất nhiều người, gồm Lâm Khải Trạch, Trần Sâm cùng một người đàn ông nữa, có vài cô gái ăn mặc hở hang đang ngồi trên đùi Trần Sâm vuốt ve nhức mắt.

Chỉ cần bức ảnh này lọt ra ngoài thì Trần Sâm cũng đừng mong làm cảnh sát nữa.

Nhược Vũ nhấn chụp liên tục mấy tấm ảnh nhưng mấy cô gái kia cứ v3 vẫn che camera nên cô không thể bắt trọn khung hình có cả Lâm Khải Trạch và Trần Sâm.

Chân của Nhược Vũ tê cứng, nhịp thở cũng trở nên gấp rút, cô cần môi tập trung chụp tấm cuối cùng cố lấy bằng được hình ảnh của Trần Sâm và Lâm Khải Trạch.

-Ai đó?

Hắc Minh phát hiện có camera chụp lén liền cảnh giác chạy ra kiểm tra, những người có mặt trong phòng cũng trở nên nhốn nháo.